

Ploaia târzie – „un învățător al neprihănirii”

Luni, 25 ianuarie 2005

Gili Cârstea

“Ploaia târzie promisă, vine din mari depărtări,
Unda ei vine voioasă, și-aduce pline puteri”

a fost melodia care a hrănit aspirațiile a generații de adventiști pentru o revărsare bogată a Duhului Sfânt care să ducă lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ la o încheiere rapidă. Sabat de sabbat undeva pe glob oameni cântă, predică și se roagă pentru ca “ploaia târzie promisă,” dar încă absentă până acum, să ne fie trimisă “din mari depărtări.”

Dacă ploaia târzie promisă ar veni “din mari depărtări,” poporul nostru ar primi-o cu mare bucurie, și-ar deschide inima ca la cincizece și ar fi dispus să suporte consecințele furtunii iscate de venirea acelei ploi. Problema noastră capitală este că Dumnezeu a trimis deja “ploaia târzie promisă,” dar ea nu a venit “din mari depărtări,” așa cum spera biserica, ci doar de la Minneapolis. Frunțașii noștri au privit la ea, au măsurat-o pe toate părțile și au refuzat-o, căci ea nu avea “nici frumusețe, nici strălucire care să atragă privirile,” nu avea “nimic care să ne placă” și nici nu venea “din mari depărtări,” așa cum visam noi.

Lumina venită în 1888 și care urma să se transforme în marea strigare nu a oferit puterea și strălucirea anticipate de biserica rămășiței. Ea nu a produs “semne și minuni,” vorbire în limbi sau botezuri spectaculoase. Nu purta nici o semnătură cerească și nici nu au fost văzute limbi de foc pe umărul delegaților la acea sesiune. Era clar că ea nu venea “din mari depărtări.” Convingerea generală a fost că nu este produsul autentic de care are nevoie biserica. Așteptarea a fost reluată, rugăciunile au continuat și continuă până în ziua de azi. Ne dorim o ploaie târzie care să vină “din mari depărtări” și să ne aducă miraculoase “pline puteri.” Puterea, fascinația dintotdeauna a poporului lui Dumnezeu...

Dumnezeu a trimis ploaia târzie promisă, dar ea nu a fost sunet și lumină, ci “un învățător al neprihănirii.” Mireasa lui Hristos nu avea nevoie de miracole, ci de o înțelegere corectă a caracterului lui Dumnezeu, de o imagine autentică a neprihănirii lui Hristos. Ziua ispășirii pentru cei vii urma să inscripționeze caracterul lui Dumnezeu în templul inimii lor,

lucru imposibil de realizat dacă acel caracter nu era înțeles corect. Sub ploaia târzie promisă, caracterul lui Hristos urma să fie “desăvârșit reproduș” în poporul Său.

Dar poporul Său îl cunoștea pe Hristos mai mult din descrierile Acuzatorului. El era perceput ca un Miel mânios, care urmează să nimicească gloatele înrobite în păcat. Puterea Sa era înțeleasă în termenii capacității de distrugere a opoziției.

Noi lăudăm puterea distructivă care emana din palmele Sale rănite. Ne bucurăm la gândul că Dumnezeu va prăpădi pe cei ce prăpădesc pământul.

Acestea sunt distorsiuni serioase, pe care solia neprihănirii lui Hristos urma să le clarifice. Dar solia a fost respinsă, și, “prin acțiunea propriilor noștri frați,” a fost ținută departe de lume. Între timp, continuăm să cântăm că urmează să vină “din mari depărtări” o putere care să justifice poziția noastră deformată despre suveranitatea lui Dumnezeu. Dar ea nu va veni niciodată în acești termeni, căci “forța constrângătoare” nu se găsește în împărăția neprihănirii.

S-a mai întâmplat odată, în istoria poporului ales, când sfinții așteptau putere “din mari depărtări,” dar s-au trezit pe cap cu un “Învățător al neprihănirii” venit doar din Nazaret. Se așteptau la un conducător viteaz, de origine divină, dar au primit o reproducere a caracterului lui Dumnezeu în trup păcătos, care i-a revoltat profund. În ochii lor, neprihănirea lui Hristos era slăbiciune, dragoste neputincioasă, umilință lașă, retorică sterilă. Urmașii lor se roagă și astăzi la Zidul Plângerii să le fie trimis Mesia cel făgăduit, dar care să vină neapărat “din mari depărtări.” Nici nu-și imaginează că cineva este deja pregătit să joace acest rol măreț, și pe care ei îl vor primi cu mare entuziasm, căci va expune toate semnele cuiva care vine “din mari depărtări.”

Dacă dorim să nu agravăm confuzia din Babilon, pregătind omenirea pentru apariția unui hristos mincinos, ar fi înțelept din partea noastră să ne întoarcem cu umilință la o reevaluare a soliei foarte prețioase despre neprihănirea lui Hristos. Poate vom descoperi în ea frumusețea sfințeniei bazată pe dragoste jertfitoare, onorând astfel pe Dumnezeu în lunga și dureroasa bătălie din jurul legii.